

sig en Præst. Den Spøg, som det ærede Medlem fra Ringsted udtalte ved at foreslaa, at man kunde gaa i Sovevogn i Berlin om Aftenen og saa komme til København og gaa i Kirke om Søndagen, synes jeg egentlig ikke var saa vel anbragt, medmindre man tror, man kan sove sig gratis fra Berlin til København, for hvis man havde Raad til at betale en saadan Sovevognsbillet, fik man ogsaa Raad til at betale Præsten dernede. Det vilde blive en meget dyr Historie for de Danske i Berlin, hvoraf de fleste ere økonomisk overmaade smaat stillede, at skulle rejse til København, hver Gang de vilde i Kirke. Det undrede mig ogsaa, at det ærede Medlem fra Ringsted nævnedes, at han ikke forstod, at de Danske i Berlin ikke godt kunde nøjes med at gaa i de tyske Kirker, for det var jo den samme Religion. Jeg mindes, skønt jeg ikke var til Stede i dette Ting for et Aars Tid siden, da Taleren var om vore Retsforhold, at det ærede Medlem, om jeg ikke tager fejl, talte om, at man ogsaa paa dette Omraade havde ejendommelige Forhold; man burde tage Hensyn til herhjemme. Jeg er i ethvert Tilfælde sikker paa, at det ærede Medlem er enig med mig i, at paa alle Aandslivets Omraader gælder det, at hvor der er en Kultur, et Aandsliv, et Folkeliv, der betyder noget, der er det altid præget af de historiske Forhold, ogsaa herhjemme hos os. Derfor gælder det ikke om vore Landsmænd i Udlandet, at de, selv om Religionen er den samme, som det ærede Medlem udtrykte sig, kunne finde det, de trænge til og søge ved at gaa i den fremmede Kirke.

Der er et Punkt angaaende de kirkelige Forhold, som jeg ganske kort skal berøre. Det er de Forhold, der ere berørte i de to af Udvalget stillede Ændringsforslag under Nr. 72 og 73, Forholdene i Aale-Tørring og Linnerup-Hammer Sogne. Idet jeg henviser til Bemærkningerne paa Finanslovsforslaget, kan jeg ganske kort sige, at Ministeriet havde ikke ment, det var rigtigt, at Administrationen afgjorde dette Spørgsmaal paa en Tid, da vi søge at lægge Styrelsen af de sognekirkelige Forhold i vedkommende Sognemenigheders Hænder. Men af Bemærkningerne vil man se, at Ministeriet tilfulde har forstaaet, at Biskoppens Indstilling angaaende disse Forhold udmærket godt, hvis Lovgivningsmagten træffer Bestemmelse i den Henseende, kan tiltrædes af Ministeriet.

Det Spørgsmaal, der aabenbart ellers interesserer mest blandt Ændringsforsla-

gene, er Ændringsforslag under Nr. 80 angaaende Anmærkingen om Tilskud til Skolefondene til Forrentning og Afbetaling af Byggelaan. Jeg maa maaske minde ærede Medlemmer om, at paa Finanslovsforslaget findes der en Sum af 200,000 Kr. til det Brug, og den Sum er ikke anslaaet. Der er en Anmærkning paa Finanslovsforslaget, § 21 IV. A. 1. b., hvorved der af den samme Bevillingssum kan gives Tilskud til Indretning af Gymnastiklokaler o. s. v., som det er nævnt nu i Forhandlingerne. Naar denne Sum nu ikke er anslaaet til 200,000 Kr., men opført med 200,000 Kr., og man allerede er naaet op til 400,000 Kr., synes jeg, det er det naturligeste af alt, at en Kultusminister, som faar med dette at gøre, henvender sig til Rigsdagen og gør opmærksom paa, at her er et Forhold, som ikke er regulært. Forholdet er naturligvis ingenlunde det, at jeg skulde ønske, at den Bevægelse for at skaffe gode og smukke Skolebygninger, som vi have set i en Række af Aar gøre sig gældende paa Landet, skulde standses. Men det er jo et andet Spørgsmaal, om man oprindeligt med denne Lov har tænkt at give for al Fremtid Tilskud til alle nye Skolebygninger Landet over. Det kan der aabenbart ikke være Tale om, saa vilde Summen have været en anden, og saa vilde man ogsaa have begrundet denne Sums Anvendelse paa en noget anden Maade, end sket er, og hvis man gennemgaar Rigsdagens Forhandlinger fra de Aar, da denne Sag var paa Bane og blev forberedt, ser man tydeligt, at den Sum, her er Tale om, kun skulde gælde i de Aar, da Overgangen skete fra de gamle Forhold til de nye, der fremkaldtes ved de store Forandringer ifølge den nye Skolelov af 1899. Man maa huske paa, at der staar i § 21 IV. A. 1. c. en Bevilling paa 50,000 Kr. til de trængende Kommuner netop til samme Formaal.

Selv om man standser den Bevilling, hvorom der er stillet Ændringsforslag, tror jeg ikke, at det vil betyde, at man ikke mere vil faa saa gode og sunde og, som det ærede Medlem fra Lyngby (Wilmann) ønskede, saa smukke Skoler i smukke Omgivelser, idet jeg antager, at man i Kommunerne vil vide at værdsætte dette saaledes, at man alligevel bygger forsvarligt i alle Henseender. Men saa er der Spørgsmaalet, om denne Sag skal være en rent kommunal Sag eller en Stats-sag. Dertil vil jeg sige, at de forskellige Egne kræve noget meget forskelligt i saa Henseende. Det er ikke